Nieuwsbrief - GZR Updates 2025-7

Nummer 7, 2025

Redactie: Mr. P.J.V. Bertrams, mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:3092 02-04-2025

Vordering tot schadevergoeding op ggz-instelling door pleger drievoudige moord. Nog (steeds) geen psychiater gevonden die als deskundige wil optreden.
Vierde tussenvonnis.

Rechtbank Noord-Holland, ECLI:NL:RBNHO:2025:2172 28-02-2025

Beoordeling beëindiging samenwerking.
Een radioloog en een kliniek hebben een geschil over hun samenwerking.

Uitspraken zonder ECLI

Geschillencommissie ziekenhuizen 01-12-2024

Voor verjaringstermijn wordt aangesloten bij Burgerlijk Wetboek.
Een patiënt verwijt het ziekenhuis dat er nooit een onafhankelijk onderzoek is ingesteld naar misbruik door een zorgverlener in 1977.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschillencommissie Gehandicaptenzorg 06-02-2025

Verwijt dat zorgaanbieder tekort is geschoten bij administratieve hulpverlening en UWV-schuld; commissie bevoegd en partijen mogen hun standpunten mondeling toelichten.
Geschil over administratieve hulpverlening door zorgaanbieder in verband met UWV-schuld.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg 04-02-2025

Geschil over aangeboden therapie en alternatieve behandelingen; zorgaanbieder heeft

zorgvuldig gehandeld.
Klacht over het niet aanbieden van de juiste therapie en geen alternatieve behandelingen.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Voor verjaringstermijn wordt aangesloten bij Burgerlijk Wetboek.

Een patiënt verwijt het ziekenhuis dat er nooit een onafhankelijk onderzoek is ingesteld naar misbruik door een zorgverlener in 1977. De zorgaanbieder stelt dat de klacht verjaard is. De voorzitter van de Geschillencommissie oordeelt dat het geschil niet inhoudelijk behandeld kan worden.

Feiten

Patiënt is in 1977 op 16-jarige leeftijd seksueel misbruikt door een zorgverlener in het ziekenhuis. De patiënt heeft om een onderzoek gevraagd waarop het ziekenhuis in een brief heeft laten weten dat door tijdsverloop en het ontbreken van informatie het niet meer mogelijk is om een onderzoek in te stellen naar dergelijke situaties. Patiënt verwijt de zorgaanbieder dat zij willens en wetens de zaak niet wil oppakken. Het e-mailverkeer tussen de patiënt en de zorgaanbieder is geblokkeerd en telefoontjes worden afgekapt.

Het ziekenhuis is van mening dat de commissie het geschil niet kan behandelen, nu de klachten niet direct raken aan de individuele zorgverlening. Ook is de klacht van de cliënt zowel civielrechtelijk als strafrechtelijk verjaard en kunnen de feiten gezien het tijdsverloop niet meer goed onderzocht worden. Bovendien is de interne klachtenprocedure nooit geheel doorlopen en is het geschil niet binnen twaalf maanden na het indienen van de klacht bij de zorgaanbieder bij de commissie aanhangig gemaakt.

Oordeel

Op grond van artikel 2 lid 3 Reglement Geschillencommissie Ziekenhuizen is de voorzitter van de commissie bevoegd zaken te behandelen indien beslist dient te worden over de bevoegdheid van de commissie, ontvankelijkheid van de cliënt, verrekening van een depotbedrag of indien de klacht kennelijk ongegrond is. Vanwege het beroep op onbevoegdheid van de commissie en niet-ontvankelijkheid zal de voorzitter het geschil op

voornoemde wijze behandelen.

Nu de gebeurtenis die ten grondslag ligt aan dit geschil volgens de cliënt heeft plaatsgevonden in 1977, ligt de vraag voor of het geschil – gezien het tijdsverloop – inhoudelijk door de commissie behandeld kan worden. Naar het oordeel van de voorzitter is het in zijn algemeenheid niet wenselijk dat patiënten zonder enige beperking in tijd klachten kunnen indienen. Dit waarborgt dat zorgaanbieders zich inhoudelijk kunnen verweren en hen de mogelijkheid tot het zorgvuldig onderzoeken van de klacht niet wordt ontnomen.

De bevoegdheid van de commissie volgt uit de Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg (Wkkgz) en kent op zichzelf geen verjaringstermijn. Op grond van artikel 3:306 van het Burgerlijk Wetboek verjaart een rechtsvordering na twintig jaar, indien de wet niet anders bepaalt. Nu de Wkkgz als lex specialis hierin geen uitsluitsel geeft, sluit de voorzitter aan bij de verjaringstermijn in het Burgerlijk Wetboek.

De commissie komt dan ook niet toe aan een inhoudelijke behandeling van het geschil, en merkt ten overvloede op dat de commissie niet bevoegd is de zorgaanbieder te gelasten een onafhankelijk onderzoek in te stellen naar de klacht van de cliënt.

mr. L. Beij

Instantie: Geschillencommissie ziekenhuizen
Datum uitspraak: 01-12-2024
Zaaknummer:

RECHTSPRAAK

Verwijt dat zorgaanbieder tekort is geschoten bij administratieve hulpverlening en UWV-schuld; commissie bevoegd en partijen mogen hun standpunten mondeling toelichten.

Geschil over administratieve hulpverlening door zorgaanbieder in verband met UWV-schuld. De commissie is bevoegd om dit aspect van de klacht te behandelen. De commissie stelt verdere behandeling uit en zal later een definitief bindend advies geven.

Feiten

De moeder van klaagster is na haar scheiding in 2010 gaan samenwonen met haar partner. Beiden ontvingen ambulante begeleiding van de zorgaanbieder. De begeleiding van moeder was gericht op verzorging, maar ook op hulp bij de administratie. Moeder ontving een WIA-uitkering van het UWV. De hoogte van die uitkering lag onder het sociaal minimum. Daarom werd de uitkering aangevuld met een toeslag op grond van de Toeslagenwet. Voor een toeslag op grond van de Toeslagenwet is de samenstelling van het huishouden (van een eenpersoonshuishouden naar samenwonend met partner) relevant. Moeder had dus eventuele wijzigingen moeten doorgeven, maar dat zij is gaan samenwonen heeft zij niet gemeld. Het UWV heeft geconstateerd dat moeder vanwege de wijziging in de samenstelling van het huishouden onterecht toeslag heeft ontvangen. Moeder moest daarom een bedrag van € 9.028,70 terugbetalen aan het UWV.

Moeder is op 28 juli 2023 overleden. Klaagster is een van haar erfgenamen. Zij heeft de nalatenschap zuiver aanvaard en is daarom aansprakelijk voor de schulden van de nalatenschap. Klaagster vindt dat de zorgaanbieder aansprakelijk is voor de schuld aan het UWV. De zorgaanbieder had erop moeten toezien dat een wijziging in de samenstelling van het huishouden tijdig was doorgegeven. Daarnaast verwijt klaagster de zorgaanbieder dat zij de partner van haar moeder verhindert om de schuld te betalen. De zorgaanbieder is van mening dat het geschil van klaagster niet thuishoort bij de commissie. Moeder was cliënt bij

de overeenkomst met de zorgaanbieder, niet klaagster. Als nabestaande van moeder kan zij wel een geschil aanhangig maken, maar dan moet het gaan om een gedraging van de zorgaanbieder jegens de cliënt. Klaagster stelt de zorgaanbieder echter aansprakelijk voor een eigen schuld. Dat is een civiele vordering die volgens de zorgaanbieder thuishoort bij de rechtbank.

Oordeel

Juridisch houdt de klacht van klaagster volgens de commissie in: de zorgaanbieder is tekortgeschoten in de nakoming van haar verplichtingen uit hoofde van de zorgovereenkomst jegens de moeder. Dat is naar het oordeel van de commissie een gedraging jegens de cliënt in het kader van de zorgovereenkomst, waarover klaagster als nabestaande van de cliënt een klacht kan indienen. In zoverre is de commissie dus bevoegd om een oordeel te geven over het geschil. De commissie kan nog geen inhoudelijk oordeel geven over dit geschil. Klaagster en de zorgaanbieder mogen hun standpunten namelijk nog mondeling toelichten op een zitting van de commissie, voordat er een definitief bindend advies tot stand komt. De tweede klacht betreft geen gedraging van de zorgaanbieder jegens de moeder. Klaagster stelt dat zij met de partner van haar moeder heeft afgesproken dat hij de uitkering terugbetaalt. Maar hulpverleners van de zorgaanbieder zouden op hem hebben ingepraat en hem verhinderen om die afspraak na te komen. De commissie is van oordeel dat dit geen gedraging betreft van de zorgaanbieder jegens moeder. Moeder was immers al overleden toen klaagster de beweerdelijke afspraak met de partner van haar moeder heeft gemaakt. In zoverre is de commissie onbevoegd om kennis te nemen van dit onderdeel van het geschil.

mr. M.M. Hofstee

Instantie: Geschillencommissie Gehandicaptenzorg
Datum uitspraak: 06-02-2025
Zaaknummer: 499632/729941

RECHTSPRAAK

Geschil over aangeboden therapie en alternatieve behandelingen; zorgaanbieder heeft zorgvuldig gehandeld.

Klacht over het niet aanbieden van de juiste therapie en geen alternatieve behandelingen. De zorgaanbieder valt geen verwijt te maken voor het aanbieden van groepstherapie, omdat dit volgens de professionele standaard geschikt was voor de cliënt en ze ermee instemde.

Feiten

De cliënt heeft groepstherapie ontvangen bij de zorgaanbieder. Gedurende de eerste drie behandelsessies besefte de cliënt dat zij niet de juiste therapie ontving, wat ze direct heeft aangegeven. Volgens de cliënt had dit tijdens de intake al bepaald kunnen worden. In tegenstelling tot de eerdere belofte van de zorgaanbieder is de cliënt geen passend alternatief aangeboden. De enige mogelijkheid zou behandeling bij de poli ASS/ADHD zijn, maar dat traject was al lopende en geen alternatief voor de behandeling van haar persoonlijkheidsstoornis.

Oordeel

Naar het oordeel van de commissie is angst, spanning of de neiging problemen van anderen over te nemen geen contra-indicatie voor het volgen van groepstherapie. In de setting van groepstherapie kunnen bepaalde patronen namelijk zichtbaar worden, waarna aan dergelijke patronen in een veilige groepssetting gewerkt kan worden. Een groepssetting kan een cliënt juist helpen om grenzen te leren stellen. In zoverre kan de zorgaanbieder niet worden verweten dat de groepstherapie als mogelijke behandeloptie is aangeboden aan de cliënt. Dit is niet in strijd met de professionele standaard. Daar komt bij dat de cliënt ook heeft ingestemd met deze behandeling. Partijen verschillen van mening over de vraag of alternatieve behandelmethoden zijn aangeboden nadat groepstherapie door de cliënt niet geschikt werd bevonden. Uit de stukken en het besprokene ter zitting is niet gebleken dat aan de cliënt is toegezegd dat – mocht de groepstherapie niet slagen – individuele therapie zou

worden aangeboden. De commissie concludeert dat de zorgaanbieder zich na beëindiging van de groepstherapie voldoende heeft ingespannen om een alternatieve behandeling voor de cliënt te vinden die op dat moment het best passend was, in dit geval het ADHD-traject. Wel had de zorgaanbieder hierover duidelijker kunnen communiceren met de cliënt, dat dit voor dat moment het best passende traject was en dat daarna opnieuw gekeken zou kunnen worden naar een meer persoonsgerichte behandeling indien daarvoor de hulpvraag nog actueel zou zijn. Dit leidt echter niet tot gegrondverklaring van de klacht.

mr. M.M. Hofstee

Instantie: Geschillencommissie Geestelijke Gezondheidszorg
Datum uitspraak: 04-02-2025
Zaaknummer: 509928/607875

RECHTSPRAAK

Beoordeling beëindiging samenwerking.

Een radioloog en een kliniek hebben een geschil over hun samenwerking. De kliniek heeft de samenwerking beëindigd maar de radioloog is het daarmee niet eens. De voorzieningenrechter vindt de beëindiging van de samenwerkingsovereenkomst te voorbarig, maar oordeelt tegelijkertijd dat de radioloog niet zonder meer toegelaten kan worden tot het werk. Terugkeer zal niet meer gaan.

Feiten

Eiser in dit kort geding is een radioloog met zijn vennootschap. Het kort geding richt zich tegen een medische kliniek die de samenwerking met de radioloog heeft beëindigd. De radioloog vordert de voorzieningenrechter de kliniek te veroordelen tot voortzetting van de samenwerking, zoals die de afgelopen jaren plaatsvond. Dit in afwachting van de Ondernemingskamer, die binnen twee maanden wordt ingeschakeld, en uitspraak heeft gedaan aangaande en op straffe van een dwangsom bij niet-nakoming.

De Stichting exploiteert een medische kliniek waar ook radiologie plaatsvindt. De kliniek en de radioloog hebben langdurig onderhandeld over de inhoud van een samenwerkingsovereenkomst. Op 27 november 2024 is een concept-samenwerkingsovereenkomst gestuurd aan de radioloog. Dit concept betrof een standaard samenwerkingsovereenkomst, maar met extra toegevoegd bepaalde gedragsregels waar de (specialisten) van de afdeling Radiologie (althans betrokkene) zich aan moesten houden.

De radioloog heeft de (bestuurders van) de kliniek laten weten de overeenkomst eerder geschikt te vinden als huishoudelijk regelement en gedragsregels en stelt een nieuwe overeenkomst van diensten voor. Op 19 december 2024 reageert de kliniek. De kliniek gaat alleen indien er een getekende samenwerkingsovereenkomst is de zorg uitbesteden aan de onderaannemers van de radioloog. Mocht er geen getekende overeenkomst zijn per 31 december 2024, dan zal met ingang van 1 januari 2025 de zorg worden uitbesteed aan een andere partij.

Op 29 december 2024 krijgt een van de bestuurders van de kliniek een bericht van verwijzer Echozorg. In dit bericht wordt meegedeeld dat niet langer zal worden verwezen naar de kliniek, omdat de manier waarop de radioloog Echozorg en de verwezen patiënten behandelt respectloos wordt gevonden. De radioloog werd gevraagd om een reactie hieromtrent en gaf aan dat Echozorg veel werk opleverde en dat in overleg met de bestuurders van de kliniek was besloten om de verwijzingen van Echozorg niet langer te accepteren. De kliniek gaf aan dit nooit te hebben besloten en de toonzetting van de radioloog minachtend te vinden.

Op 30 december 2024 mailt de radioloog terug dat ook hij de toon door de kliniek aangeslagen niet accepteert, maar hij omwille van de tijd de overeenkomst (gedateerd van 27 november) zal ondertekenen. Hij stuurt de ondertekende overeenkomst naar de kliniek. De kliniek laat echter op 31 december 2024 weten dat zij al eerder heeft aangegeven de samenwerking te stoppen, per 1 januari 2025. Zij acht de bereidheid tot ondertekening niet meer relevant en verzoekt de radioloog om de bedrijfsvoering op ordentelijke wijze over te dragen en achter te laten. Aanleiding hiervoor, zo blijkt uit het verweer, is het bericht van Echozorg en daarnaast meerdere ingediende klachten door medewerkers van de kliniek gericht op de radioloog. Daarop wordt dit kort geding gestart.

Oordeel

De voorzieningenrechter stelt dat de vraag voorop staat of er voldoende grond voor de kliniek was om de samenwerking met de radioloog te beëindigen. De toegevoegde gedragsregels naar aanleiding van de incidenten bleken voor de radioloog niet de reden om de overeenkomst destijds en gedurende het lange onderhandelingsproces niet te tekenen. De meldingen betreffende de radioloog ingediend door verschillende werknemers, worden niet omstreden. Omdat aan de meldingen nooit een consequentie voor de radioloog is verbonden, gaat het te ver om nu de consequentie 'stoppen met de samenwerking' eraan te verbinden. Bovendien werd op 19 december nog gesproken over het ondertekenen van een overeenkomst en leek er destijds niets op korte termijn aan de samenwerking in de weg te liggen. Dat de radioloog destijds niet wilde tekenen biedt ook onvoldoende grond om zonder meer tot opzegging van de samenwerking over te gaan. Ook de op de kliniek rustende verplichting vanuit de Wtza om een schriftelijke samenwerkingsovereenkomst te hebben, maakt niet aannemelijk genoeg dat er geen andere keuze was dan de samenwerking te beëindigen.

Het voorgaande maakt echter niet dat de vordering van de radioloog kan worden toegewezen; dit betekent dat hij dus feitelijk weer moet worden toegelaten tot de werkvloer van de kliniek. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is het echter onwenselijk dat betrokkene, zonder het maken van nadere gedragsregels en/of een verbetertraject, terugkeert op de werkvloer in de kliniek. Ter zitting getuigen de verklaringen van betrokkene over de

voormelde klachten van onvoldoende inzicht dat hij zijn opstelling en gedrag wezenlijk zal moeten aanpassen. Dat maakt de terugkeer niet werkbaar en leidt tot afwijzing van de vordering.

mr. C.W.M. Verberne

Instantie: Rechtbank Noord-Holland
Datum uitspraak: 28-02-2025
ECLI: ECLI:NL:RBNHO:2025:2172
Zaaknummer: C/15/360686 / KG ZA 25-7
Rechters: A.J. Wolfs
Advocaten: A.P. Macro, F.R. Prins, M. van Daal en S. van Thiel
Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vordering tot schadevergoeding op ggz-instelling door pleger drievoudige moord. Nog (steeds) geen psychiater gevonden die als deskundige wil optreden.

Vierde tussenvonnis. Drie moorden waarvoor veroordeling. Vordering tot schadevergoeding door pleger op GGZ-instelling. Het OM zag inmiddels het procesdossier in. De daartegen gerichte bezwaren en verzoeken van de man verwerpt de rechtbank. De door partijen aangedragen deskundige kan de opdracht niet aanvaarden omdat deze niet te combineren is met het dagelijkse werk. Partijen krijgen opnieuw de gelegenheid zich uit te laten over wie als deskundige te benoemen.

Feiten

Een man staat onder behandeling bij GGZ-instelling Mondriaan. De man pleegt in korte tijd drie moorden. Die pleegt hij, zo stelt hij, onder invloed van een psychose. Die psychose is volgens de man het gevolg van een tekortschietende behandeling. De man vordert de schade die hij lijdt als gevolg van het plegen van en de veroordeling voor de moorden. Mondriaan stelt aan haar zorgplicht te hebben voldaan. Zowel de man als Mondriaan baseren zich op een partijdeskundigenrapport.

Procedure tot nu toe

De rechtbank hoort de beide partijdeskundigen, maar kan niet vaststellen wie gelijk heeft. De rechtbank is voornemens zelf twee deskundigen te benoemen (een psychiater en een psycholoog), stelt partijen in de gelegenheid zich daarover uit te laten en beveelt de man de deskundigenrapporten die zijn opgemaakt in de strafzaak (hierna: de pro Justitiarapporten) in het geding te brengen.[1]

In het tweede tussenvonnis volhardt de rechtbank in de behoefte voorgelicht te worden door een onafhankelijk deskundige, maar brengt dat terug tot alleen een psychiater. Het

calamiteitenrapport hoeft Mondriaan niet in het geding te brengen, ook Centramed en Mondriaan mogen kennisnemen van de pro Justitiarapporten, en dat er nog een tuchtzaak loopt staat niet in de weg aan overlegging van één van de pro Justitiarapporten aan de deskundige, aldus de rechtbank.[2]

In het derde tussenvonnis geeft de rechtbank, na een verzoek daartoe op grond van artikel 42 lid 1 Rv het Openbaar Ministerie (OM) de gelegenheid het procesdossier op de rechtbank in te zien.[3]

Het OM zag op 11 maart 2025 het procesdossier in. Volgens de man heeft de rechtbank ten onrechte beslist dat het OM het procesdossier mag inzien. De man verzoekt de rechtbank het derde tussenvonnis en de daarin genoemde e-mailberichten van het OM niet aan de deskundige ter beschikking te stellen, daarover een rolbeslissing te nemen en partijen de gelegenheid te bieden zich in een mondelinge behandeling uit te laten.

Oordeel

In het derde tussenvonnis heeft de rechtbank al toegelicht waarom moest worden beslist zoals is beslist en dat herhaalt de rechtbank: artikel 42 lid 1 Rv schrijft inzage dwingend voor, een verzoek van het OM kan niet worden geweigerd.

De verzoeken van de man vinden geen gehoor bij de rechtbank. Allereerst geldt dat het bedoelde vonnis is gepubliceerd op rechtspraak.nl en dus openbaar is en voor iedereen te raadplegen; uit dat vonnis blijkt de inhoud van de e-mails. De e-mails van het OM aan de rechtbank betreffen bovendien processtukken, zo vervolgt de rechtbank. Aan de deskundige dienen alle processtukken van deze zaak ter beschikking te worden gesteld, zodat deze om die reden ook de beschikking krijgt over de e-mails. De rechtbank overweegt daarbij nog, ten overvloede, dat van de te benoemen deskundige zodanige professionaliteit mag worden verwacht dat hij of zij zich zelfstandig een mening vormt, bij zijn/haar onderzoek niet zonder meer afgaat op een enkele mededeling van een partij of anderszins betrokkene, en de inhoud van de e-mails en het vonnis enkel in zijn onderzoek betrekt voor zover dat nodig is. Tegen deze achtergrond ziet de rechtbank geen noodzaak tot een aparte rolbeschikking of een mondelinge behandeling.

De rechtbank heeft de door partijen gezamenlijk aangedragen deskundige benaderd en in kennis gesteld van de te beantwoorden vragen. De deskundige heeft in antwoord daarop laten weten een benoeming niet te kunnen aanvaarden omdat de opdracht te omvangrijk is om te kunnen combineren met het dagelijkse werk. En dus legt de rechtbank opnieuw de vraag aan partijen voor: wie te benoemen als deskundige?[4]

De rechtbank verwijst de zaak naar de rol voor het (wederom) nemen van akte over de persoon van de deskundige. Iedere verdere beslissing houdt de rechtbank aan.

mr. dr. R.P. Wijne

[1] Rb. Limburg 24 april 2024, ECLI:NL:RBLIM:2024:1997, GZR 2024-0105

[2] Rb. Limburg 18 december 2024, ECLI:NL:RBLIM:2024:9631, GZR 2025-0032

[3] Rb. Limburg 5 februari 2025, ECLI:NL:RBLIM:2025:967, GZR 2025-0033

[4] Voor hoe de (niet eenvoudige) zoektocht tot nu toe is verlopen, zie r.o. 2.6-2.8 van het tweede tussenvonnis [RW].

Instantie: Rechtbank Limburg
Datum uitspraak: 02-04-2025
ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:3092
Zaaknummer: C/03/312238 / HA ZA 22-550
Rechters: I.M. Etman, B.R.M. de Bruijn en T. Dohmen
Advocaten: A.F.G. Pennino en M.S.E. van Beurden
Wetsartikelen: 42 lid 1 Rv